

Sygn. akt I CNP 40/09

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi H.P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 grudnia 2006 r., sygn. akt [...], wydanego w sprawie z powództwa H.P. przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi m. W., Miastu W., C. Spółce z o.o. w likwidacji i C. S.A. z udziałem interwenienta ubocznego M. Spółki z o.o., obecnie M. S.A. o ustalenie i zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 czerwca 2009 r.,

odrzuca skargę i oddala wniosek pozwanego Skarbu Państwa o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą.

Uzasadnienie

Powódka, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 grudnia 2006 r. oddalającego apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 maja 2006 r., którym Sąd oddalił powództwo w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezydenta m. W., Miastu W., C. Sp. z o.o. i C. S.A. o ustalenie i zapłatę (sygn. akt [...]).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przede wszystkim należy wskazać, że skarga została wniesiona po terminie określonym w art. 424⁶ § 1 k.p.c., zgodnie z którym skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Skarżony wyrok Sądu Apelacyjnego stał się prawomocny z momentem jego wydania (art. 363 § 1 k.p.c.), a więc 13 grudnia 2006 r.

Ponadto zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie tej przesłanki jest jednym z konstruktywnych elementów skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie istniały możliwości zmiany lub uchylenia skarżonego orzeczenia. Skarżąca z tych możliwości skorzystała, wnosząc skargę kasacyjną, która została odrzucona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2007 r. (I CSK 226/07), a następnie skargę o wznowienie postępowania, która została odrzucona przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 30 stycznia 2008 r. Zasadność odrzucenia skargi o wznowienie postępowania potwierdził Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 13 czerwca 2008 r. (I CZ 40/08).

Należy zgodzić się z prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, zgodnie z którym niedopuszczalność skargi, wynikająca z możliwości zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.), występuje zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia skargi

kasacyjnej, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z tego środka zaskarżenia. Na ocenę niedopuszczalności nie ma wpływu okoliczność, że wniesiona przez skarżącą skarga kasacyjna została odrzucona (por. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07, OSNC-ZD 2006, nr 4, poz. 107 oraz postanowienie SN z dnia 26 lutego 2009 r., I CNP 115/08, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego badana skarga nie zawiera ponadto uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem wymóg ten obliguje skarżącego do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru oraz do powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jego twierdzenie. Ponadto niezbędne jest wskazanie związku przyczynowego między wydaniem zaskarżonego wyroku a powstaniem szkody (por. postanowienie SN z dnia 23 kwietnia 2009 r., IV CNP 17/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 oraz postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl.). Skarżąca nie uczyniła zadość tak rozumianemu obowiązkowi, wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wskazać również należy na to, że skarżąca nie wskazała przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Braku tego nie sanuje powołanie się na art. 321 § 1 k.p.c. w uzasadnieniu podstaw skargi.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wobec tego, że pozwany Skarb Państwa nie złożył odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w terminie dwóch tygodni od otrzymania skargi (art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 424¹² k.p.c.) nie było podstaw do zasądzenia na jego rzecz – żądanych w piśmie procesowym z dnia 23 lutego 2008 r. - kosztów postępowania.

